

ZVON

LEDEN - JANUARY
2025

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

J
u
b
i
l
e
e

2
0
2
5

J
u
b
i
l
e
j
n
í

s
v
a
t
ý

r
o
k

2
0
2
5

Krásně zvenku ozdobený kostel, vedle kostela rozestavěný betlém. Pomalu se šerilo a uvnitř kostela se svítilo. Lidé po troškách vstupovali do kostela, někteří zase odcházeli. Půjdu se tam podívat, třeba tam najdu nějakou pomoc, možná, že mi budou rozumět. Tak se tam ten neznámý mladý člověk odvážil vstoupit. Uvnitř kostela v ponurém osvětlení stáli lidé v dlouhých frontách. Trpělivě čekali a postupovali k malým budkám, které se vždy na chvíli otevřely, dotyčný člověk, který byl na řadě tam vstoupil a zůstal tam určitou dobu. 5 minut, 10 minut, někdo i déle. I náš neznámý si dodal odvahy a postavil se do řady trpělivě čekajících lidí.

Ve jménu Otce, i Syna i Ducha svatého. Udělal jsem kříž a ten neznámý mladý muž naproti mě udělal kříž zrcadlově. Věděl jsem hned, že asi moc do kostela nechodí. Tak jsem ho vyzval, aby začal se zpovědi. Aha, nemluvíš anglicky – pomyslel jsem si. Jestli mluví španělsky, tak ho pošlu do vedlejší zpovědnice, tam je biskup Sanchez a ten rozumí španělsky. Jenže dotyčný kýval hlavou, že ne. Pak z něho vypadlo – „Creole“. Tak kreolštinu neovládá ani biskup. Chvíli mi trvalo než jsem se dozvěděl, že dotyčný vlastně nepřišel ke zpovědi, ale náhodou se v to pondělí, které naše diecéze vyhlásila jako zpovědní den před Vánocemi, ocitl před kostelem a viděl tam ty lidi stát ve frontě uvnitř kostela. Hledal totiž pomoc. Rozuměl jsem jenom, že nemá „ID“, a že potřebuje „JOB“. Tak to jsem nebyl schopen zajistit. Bylo mi ho líto. Zeptal jsem se na jméno, požehnal jsem mu a rozloučili jsme se.

Pojďme však zpátky k těm zpovědím. Někteří z nás chodí ke zpovědi pravidelně, někteří jenom před velkými svátky, jako jsou Vánoce a Velikonoce. Někteří jednou za rok. Pak jsou lidé, kteří moc zpovědi nevěří a přicházejí třeba po mnoha letech. Několikrát se mně stalo, že do zpovědnice přišel člověk, buď nevěřící nebo i jiné víry a hledal útěchu, pomoc. Každopádně ke zpovědi nepotřebuji nějaké „ID“. To „ID“ je moje nemocné srdce a Víra, že ve zpovědnici najdu někoho, kdo mně absolutně rozumí. Ne, nemusí to být kněz – ten je jen důležitý prostředník mezi mnou a nekonečně milujícím a chápajícím Bohem.

Milí přátelé, vstupujeme do nového roku, který má být rokem „jubilejním – svatým“. Církev nás vyzývá, abychom obnovili víru a usmířili jsme se. Rokem odpuštění hříchů a odpuštěním, těm, kteří nám ublížili. Jsme poutníci naděje a tak se vydejme s Božím požehnáním na cestu v roce 2025.

VE FOREST HILLS, 27. PROSINCE 2024
VÁŠ FR. ANTONÍN

příjemnou čtení

papežové

popes

papežové

popes

Hadrián II.

popes

papežové

papežové

popes
MV

Hadrián (alebo aj Adrián) sa narodil okolo roku 792 v Ríme a pochádzal z tej istej rímskej aristokratickej rodiny ako už dvaja pápeži a Hadriánovi predchodcovia v 9. storočí (Štefan IV. a Sergius II.).

Pápež Gregor IV. ho urobil subdiakonom a v roku 842 hlavným kňazom kostola sv. Marka, čím získal významné postavenie v Lateráne (na pápežskom dvore). Pred vysvätením za kňaza už bol ženatý a mal dcéru, za pápeža bol navrhnutý už v rokoch 855

a 858, funkciu však aj kvôli manželke zakaždým odmietol (za kňazov ešte stále mohli byť svätení ženatí muži aj v západnej Cirkvi, no už od 4. storočia nesmeli s manželkami sexuálne žiť, aj preto to boli väčšinou starší muži). Napokon po smrti pápeža Mikuláša I. bol Hadrián v roku 867 zvolený ako kompromisný kandidát, tentokrát prijal, mal vtedy 75 rokov.

Hoci bol pápežom len 5 rokov, ovplyvnil zásadne naše slovanské a aj európske dejiny. A to tým, že podporoval úsilie veľkomoravského kniežaťa Rastislava a vierozvestov Cyrila a Metoda, hoci títo prichádzali ako misionári z Byzancie a teda z Východu a aj keď Cirkev mala stále ešte jednotu, pnutie medzi cirkevnými centrami Rímom a Konštantínopolom tu z času na čas bolo výrazné, aj v závislosti aké boli vzťahy medzi konkrétnym pápežom a Byzantským cisárom, ktorý si nárokoval aj úplnú autoritu nad cirkvou na Východe. Kresťantvo prijímali postupne všetky nové národy v Európe, a to odkiaľ ho prijali, malo okrem náboženského aj veľký politický význam. Prijat' kresťanstvo z Východu znamenalo patriť aspoň cirkevno-právne pod Konštantínopol, a naopak.

Našťastie naši svätí solúnski misionári neprikladali politike až taký význam a ich hlavnou úlohou bolo pokresťančenie Slovanov. Na túto misiu sa zodpovedne a dlho pripravovali a to hlavne tak, že vyvinuli nové

a vôbec prvé písmo pre jazyk Slovanov – hlaholiku, z ktorej sa neskôr vyvinula cyrilika (používaná dodnes). Slovanový jazyk už dobre poznali vďaka ich predošlej misii na území dnešnej Ukrajiny.

Knieža Veľkej Moravy Rastislav, tak ako ostatné slovanské kniežatá, mal záujem o nezávislosť spod germánskeho vplyvu a invázií. Kresťanskí misionári z Východu mohli pomôcť Rastislavovi upevniť moc v krajine, a to najmä ak hovorili slovanskou rečou. Rozhodol sa teda požiadať Byzantského cisára o misionárov a teda prijať kresťanstvo z Východu.

Roku 863 teda Konštantín a Metod spolu s niekoľkými spoločníkmi (Kliment, Sáva, Angelár, Naum, Vavrinec a ďalší) opustili svoju rodnú zem, aby prišli na Veľkú Moravu a širili tu kresťanstvo a kultúru. Do jazyka starých Slovanov preložili dokonca liturgiu a takisto aj veľkú časť Biblie. Keď zistili, že na našom území sa už dlhšie slávi liturgia v západnom (latinskom) obrade, prispôbili sa tomu, hoci predtým slúžievali v byzantskom obrade. Na území Veľkej Moravy v tom čase už dlhšie pôsobili misionári zo Západu, na čo netreba zabúdať. Aj tu vidno, že svätým bratom nešlo o politiku, formality, vonkajšie zvyky, ale len o spásu duší. A preto sa v roku 867 vydali na cestu do Ríma (nie Konštantínopola, to je dôležitý „detail“), aby získali povolenie slúžiť liturgiu v reči ľudu. Pápež Hadrián II. ich v roku 868 s radosťou prijal a vyhovel všetkým ich požiadavkám. To vôbec nebolo málo – v tom čase sa totiž v liturgii používali len tri jazyky: gréčtina, latinčina a sýroaramejščina (na Blízkom východe, niekedy sa u nás mylne uvádza hebrejščina). Bola to veľká revolúcia v tom čase, ktorá mala aj svojich odporcov.

Hadrián vysvätil Metoda za biskupa, a vyslal ho ako misijného arcibiskupa na Veľkú Moravu a do Panónie. Schválil preklady Svätého písma a bohoslužobných kníh do slovanského jazyka a potvrdil ako sme už spomenuli slovanskú liturgiu, čím sa mu aj podarilo zachovať vplyv Ríma na Veľkej Morave a v Panónii (na rozdiel napr. od Bulharska, ktoré v roku 865 uznalo nad sebou zvrchovanosť konštantínopolského patriarchátu).

Hadrián zomrel v roku 872, na deň presne po piatich rokoch svojho pontifikátu.

Humpty Dumpty Didn't know Jesus

By Fr. John Anthony Boughton, CFR

from GrayFriar News

AS I write this we are within weeks of the 2024 elections on the United States. By the time you read this the outcome may not be decided. The outcome will most likely be contested, regardless who “wins”.

Everything is seemingly so divided in our world these days. The loud, calculated voices on all sides seem intent to divide and conquer us—individually and collectively. The force instigating division isn't just within politics, though. It's also within the Christian church. One of the various “camps” hurls labels at the other side like hammers through the air. It's as if a circle of Humpty Dumpties were compelled to knock each other off the wall and into pieces. The organizer of all this verbal and even physical violence, inside and outside of Christianity, is the voice of “the Accuser of the brethren,” the “Murderer from the beginning,” Satan. He would have us ignore the brokenness in our own hearts to point fingers and throw hammers at those others, whoever they may be.

As a protestant kid, growing up in the Texas end of the Bible Belt, I always understood that we were one of many types of Christians and that we all had various opinions about what made our version more correct than the others. I never felt like I was part of a grand entity with deep toots. It always felt as though we were just one piece in a pile of shards that had once been a whole vessel. We didn't have a concept of what the vessel really was like, though. We were proud of our particular fragment's qualities, looking somewhat askance at those other shards and what they lacked. It wasn't until I encountered young Catholics who knew their faith, scripture, and Jesus heart-to-heart, that I began to entertain the idea that the Catholics might have something the rest of us didn't. In fact, they might be the original vessel of Christianity with toots going all the way back to Christ.

These Catholics introduced me to John chapter 6, in which Jesus tells us 12 times, and in 12 different ways, that His body is true food and His blood true drink. Encountering the witness of their relationship with Jesus, their faith, and a scripture verse that I had never looked at, my eyes were

opened. I began to realize that there, in the actual consumption of the Living Body of God Himself, was the means by which all the balkanized pieces of Christianity were meant to be pulled together as a whole. In addition, as I sat in adoration of Jesus in the Eucharist for one of the first times in my life, I encountered His still, quiet Presence. I realized that in receiving Jesus in the Blessed Sacrament the shattered parts of my own heart would be put back together again, albeit little by little.

People ask, what is a Eucharistic life? Simply, it is a life centered on Jesus. The Eucharistic life begins by not listening to the voice of the Accuser. It starts with squelching his screed and instead seeking the gentle voice of Jesus. As we focus on Him, He heals our brokenness. He can do what all the king's horses and all the king's men could not do. He can put us back together again. There is however a catch. He would take us a step further. And without that step we will not be able to be made whole.

Jesus invites us to see others with His eyes, whatever label they may carry or that we might be tempted to give them. We don't have to agree with them, on whatever topics or issues, be they political or religious. They may even be working for Satan himself. But we must ask the grace to see them as fellow children of God who are broken like us, as a condition of us being fully healed.

If we are going to have peace in the world it starts with peace in our own hearts. We can't have peace in our hearts if they are filled with anger at everyone around us. Our response must be to hate the sin, but always to love the sinner. This means to at least want the good of the other despite their sin. We can't even begin to do this on our own – Humpty Dumpty didn't know Jesus. That is why He gives us Himself so humbly. Jesus' abiding presence in the Eucharist is meant to be the gravitational pull that draws all the center of the very Heart of God, gathering the fragments of individual lives and our broken society to Himself.

**Pray, pray, pray
for the conversion
of sinners,
starting with ourselves.**

Rok 2025 je svatým jubilejním rokem.

Co to znamená?

Od r. 1300 se ujal v katolické církvi zvyk slavit svatý rok, tzv. milostivé léto. Slaví se zpravidla každých dvacet pět let. Svatý rok se někdy též nazývá "jubilejní" rok podle latinského jubileo - radovat se. Svatý rok je časem milosti, obrácení, odpuštění hříchů a bratrského společenství. V dějinách církve se slavila Svatá léta dvojího druhu, buď řádná, odpovídající kulatým výročí Kristova narození, anebo mimořádná, při různých jiných příležitostech.

Jubilejní roky v židovské tradici

Tradice jubilejních roků vychází z inspirace židovskou tradicí, podle níž se každých 50 let vyhlášoval Svatý rok. Během něho se neobdělávala pole, vracela se zabavená půda, propouštěli se otroci. Samotný výraz „jubileum“ se odvozuje z výrazu „yobel“ - od trubky z beraního rohu, která začátek Svatého roku ohlašovala.

Podle Zákona Izraele spočívala spravedlnost především v ochraně slabých. „Vyhlásíte za svatý každý padesátý rok a vyhlásíte v zemi svobodu pro každého jejího obyvatele. Bude to pro vás milostivé léto ..., každý se vrátí ke svému majetku, každý se vrátí do své rodiny ... nebudete sít a nebudete sklízet plodiny země“ (Lv 25,8-12).

Jubilejní rok v katolické církvi

Milostivé léto se slaví zpravidla každých dvacet pět let, aby je mohly prožít všechny generace. Každý jubilejní rok má v poslední době nějaké ústřední téma a akcentuje výzvy té které doby. Např. jubilejní rok 2000 zahájil nové tisíciletí. Svatou bránu baziliky sv. Petra tehdy otevíral Jan Pavel II. „Naší branou je Kristus,“ zdůrazňoval. „Pane buď pro nás Branou, která nás přivádí k tajemství Otce. Učiň, aby nikdo nezůstával vyloučen z Jeho objetí plného milosrdenství a pokoje.“

Od 16. století se začaly vyhlášovat také mimořádná jubilea, které měla zdůraznit události zvláštního významu. Např. rok 1933 - se slavil 1900 let od Vykoupení. V roce 2000 vyhlásil papež Jan Pavel II. jubilejní Svatý rok jako vstup do nového tisíciletí. V roce 2015 vyhlásil papež František mimořádný svatý rok milosrdenství.

Církev dala starozákonnímu jubileu nový duchovní význam. Milostivý rok spočívá v odpuštění, jež je nabídnuté všem, a v možnosti obnovit vztah s Bohem i s druhými lidmi. Svatý rok má upevňovat víru, vést k bratrské solidaritě uvnitř církve i ve společnosti. Volá a vybízí věřící

k upřímnějšímu a důslednějšímu vyznávání víry v Krista.

Významným obsahem svatých roků je výzva k odpuštění ve všech vztazích a na všech úrovních, s čímž souvisí i možnost získání tzv. odpustků. Vatikánský úřad „Apoštolská penitenciárie“ zveřejnila dekret obsahující normy pro získání odpustků během Svatého roku 2025. S odvoláním na bulu Spes non confundit, kterou papež František vyhlásil Milostivé léto, připomíná, že termín “odpuštěk” je synonymem “milosrdenství”, protože má vyjadřovat plnost Božího odpuštění, které nezná hranic.

Svatá brána symbolizuje Krista

Jubilejní rok se zpravidla zahajuje v noci mezi 24. a 25. prosincem tím, že papež otvírá tzv. svatou bránu vatikánské baziliky svatého Petra, zatímco tři kardinálové otevrou svaté brány dalších tří bazilik: Sv. Jana v Lateránu (San Giovanni in Laterano), Sv. Marie Větší (Santa Maria Maggiore), Sv. Pavla za hradbami (San Paolo Fuori le Mura).

Svatá brána symbolizuje Krista a jeho milosrdenství. Kristus sám je branou k Otci. Během každého svatého roku pak touto branou procházejí miliony poutníků. Zvláště symbolická je skutečnost, že Svatou branou lze do basiliky pouze vstoupit a nikoliv odejít. Projít touto branou vlastně znamená vyjádřit odhodlání vstoupit do Kristova srdce, souznít s ním a přijmout milosrdnou Otcovu náruč. Ježíš sám o sobě říká: "Já jsem dveře, kdo vejde skrze mne, bude spasen" (Jan 9,10).

Svatý rok 2025: "Naděje neklame"

Nadcházející svatý rok 2025 ponese téma "Naděje neklame" a byl zahájen otevřením Svaté brány vatikánské baziliky svatého Petra při vigílii Narození Páně, o Štědrém dnu 24.12.2024, a skončí uzavřením bran o slavnosti Zjevení Páně, 6. ledna 2026. V jednotlivých diecézích proběhlo zahájení Jubilejního roku o svátku Svaté rodiny v neděli 29. prosince 2024. „Ať je putování do katedrály znakem cesty naděje, která, když je osvětlena Božím slovem, spojuje věřící,“ píše papež František v papežské buly Spes non confundit, kterou vyhlásil milostivý rok 2025.

BOHEMIAN HALL AND BEER GARDEN

Vás zve navštívit naši restauraci v přízemí.

Nabízíme široký výběr kvalitních jídel české, slovenské i americké kuchyně. Uvítáme vás s radostí a dobrou obsluhou. Též nabízíme náš velký sál pro svatby a menší místnosti na různé oslavy.

Phone: (718) 274-4925

events@bohemianhall.com

29-19 24th Ave., Astoria NY 1110

Jednota a rozdělení křesťanů...

Jan Hus

Největší tragédií rozdělení, kterou cítí křesťané především v našem českém národě, je upálení Mistra Jana Husa. Protože je to velmi tragická událost přináším jeden pokus katolické církve jak zahojit rány rozdělení... Mezinárodní symposium o Janu Husovi se uskutečnilo před 25 léty.

Pod záštitou Hlavního výboru jubilea 2000 a České biskupské konference proběhlo ve dnech 15.-17. prosince v Římě na Lateránské univerzitě za účasti českých i zahraničních vědců, intelektuálů a duchovních různých tradic třídní Mezinárodní symposium o Mistru Janu Husovi.

Jan Hus byl roku 1415 odsouzen k smrti a exkomunikován poté, kdy odmítl uznat třicet vět ze svých spisů, týkajících se potřeby reformovat církev, za heretické, resp. trval na chybné interpretaci jejich smyslu koncilem. V této souvislosti se také nevyjádřil jednoznačně proti razantním reformním návrhům svého staršího současníka Angličana Johna Wicleffa, v době koncilu již posmrtně prohlášeného za kacíře.

Po téměř šesti stech letech byla otázka jeho odsouzení znovu otevřena, a to na velmi odborné úrovni. Během sympozia pronesl Jan Pavel II. řeč - částečně česky, částečně italsky, v níž vyjádřil radost, že může pozdravit účastníky sympozia a poděkovat jim za pečlivou a kvalitní vědeckou práci, a naději, že symposium poslouží k hlubšímu poznání a pochopení díla Mistra Jana Husa. Připomněl, že už roku 1990 při první návštěvě Prahy vyzval k potřebě přehodnocení místa Husa v českých dějinách z hlediska církve, a bádání podpořil také s výhledem k jubilejnímu křesťanskému roku, který chtěl učinit skutečně dobou vzájemného smířování - v církvi i mimo ni. A postava Jana Husa má význam celospolečenský. "Na prahu Velkého jubilea roku 2000 chci vyjádřit hlubokou lítost nad krutou smrtí Jana Husa, která se stala zdrojem mnohých konfliktů a rozdělení v myslích i srdcích českého národa," řekl papež, přičemž označil Husa za jednoho z nejvýznamnějších mistrů pražské Univerzity Karlovy a reformátora církve. Ocenil jeho morální sílu tváří v tvář pronásledování a smrti, která jej vynesla na přední místo mezi osobnostmi českého národa. Prohlásil také, že je na místě přehodnocovat dějinné události, vede-li to k úplnějšímu a pravdivějšímu poznání. Symposium mělo být a bylo důkazem, že objektivní přístup k věroučným záležitostem je možný. A tak i osobnost takového významu jako Hus, která v minulosti rozdělovala křesťany, se může dnes stát předmětem dialogu a prohlubovat vzájemné společenství. (pokračuje na poslední straně)

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

7. prosince - jediným českým zástupcem při slavnostním otevření zrekonstruované pařížské katedrály Notre Dame o víkend 7.-8. prosince byl emeritní pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka.

2. prosince - Prokop Brož bude pomocným biskupem v Hradci králové. Svatý otec jmenoval P. Prokopa Brože pomocným biskupem královéhradecké diecéze a přidělil mu titulární stolec v Litomyšli.

10. prosince - biskupové Spojených států amerických vyzvali prezidenta Joa Bidena, aby ještě před koncem svého funkčního období zmírnil tresty mužům odsouzeným k smrti. „Vzhledem k tomu, že se prezident Biden připravuje na odchod z úřadu, vyzvěte ho, aby před koncem svého funkčního období změnil všechny stávající federální rozsudky smrti na tresty odnětí svobody.“ S touto výzvou se američtí biskupové obrátili na Američany na internetových stránkách Konference katolických biskupů Spojených států. Stalo se tak pouhý den poté, co papež František vyzval všechny k modlitbám za „vězně odsouzené k smrti ve Spojených státech“.

21. prosince - dopoledne, proběhlo slavnostní otevření nového mobilního přenosového vozu, který Vatikánu věnovali Kolumbovi rytíři v souvislosti s jubileem. Přítomen byl kromě nejvyššího rytíře této americké organizace Patricka Kellyho a prefekta Dikasteria pro komunikaci Paola Ruffiniho také kardinál Marcello Semeraro, prefekt Dikasteria pro svatořečení, který vůz požehnal.

23. prosince - americký prezident Joe Biden zmírnil tresty 37 vězňů odsouzených k trestu smrti na doživotí bez možnosti podmíněčného propuštění a vyjádřil přesvědčení, že „musíme zastavit používání trestu smrti na federální úrovni“.

26. prosince - ve věznicí nového komplexu Rebibbia v Římě otevřel papež František Svaté dveře a sloužil mši pro vězně. „Chtěl jsem, aby druhá Svatá brána, kterou otevřu, byla tady ve věznicí,“ řekl papež František. V rámci Jubilea naděje byla první brána otevřena v bazilice svatého Petra, poté papež vůbec poprvé zahájil Jubileum Svatou bránou ve věznicí.

8. ledna - Kardinál Kurt Koch, dlouholetý prefekt vatikánského Dikasteria pro podporu jednoty křesťanů, obdrží čestný doktorát tří teologických fakult UK. Ve středu 8. ledna mu ho předá rektorka Milena Králíčková v Karolinu. Téhož dne proběhne v 17.30 ekumenická bohoslužba v kostele sv. Voršily v Praze, při níž bude 74letý kardinál Koch kázat. Bohoslužbu povedou předseda ČBK arcibiskup Jan Graubner a předseda Ekumenické rady církví Tomáš Tyrlík, biskup Slezské církve evangelické. Srdečně jsou zváni věřící všech křesťanských denominací.

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V LEDNU 2025

datum	úmysl	dárce
5.1.	Za zemřelého Zdenka Sádlika	Libuše Král
9.1.	Za syna Henryho MD	Mary Michtalik
12.1.	Za zemřelou Gabrielu Židkovou	Andrej Petrenko a Toni Lensky
16.1.	Za rodiče Klusáčkovy a bratra Josefa	B. a J. Kowalykovi
19.1.	Za + Matouše a Marii Bohm	Jitka Bláhova
23.1.	Za bratra Jana Škrkoně	Mary Michtalik
26.1.	Za rodinu Kowalykovu	B. a J. Kowalykovi
27.1.	Za zemřelého otce Otakara Bláhu	Jitka Bláhova

BLAHOPŘEJEME

v lednu oslaví narozeniny: Maxim Jan Nehybka 1. ledna, Zuzka Petrova Wartownik 1. ledna, Denny Rutar 4. ledna, Dominic Wolf 11. ledna, Barbora Weirich 12. ledna, Jiří Hnízda 16. ledna, Milan Sikorjak 20. ledna, Marta Kotyza 25. ledna, Nela Brabec 27. ledna, Olga Ludvík 27. ledna, Norika Krupka Janík 30. ledna.

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Paul Kopecký, Fred Jurena, Helena Kocica, Sharka Waldhof, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Joseph a Alzbeta Weisenauer, Jan a Ludmila Kovar, Andrej Petrenko a Tonia Lensky, Jitka Blaha, Antonín a Radmila Bartos, Gustav a Slavk Ulc, Vlasta Krupka, Xenie V. Bohaerts, Vera Lepsik, Anna Kooser, Bohdan a Jirina Kowalyk, Anna Slavik, Tonka Habek, Jan Cadek, Jana a Vladimír Pavlovsky, Daniela a Tomas Brabec, Mary Michtalik, Martha Melko, Jaroslava Cinciala.

ZEMŘELI

22. prosince 2024 zemřela paní Irene Mergl. Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí. Ať odpočívá v pokoji.

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30 am** v dolním kostele **Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY** příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959
E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 10.30 am u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <https://eastrivercatholics.org>

Jednota a rozdělení křesťanů...

Otevření sympozia se po boku Svatého otce zúčastnili za vatikánskou kurii Roger kardinál Etchegaray a známý teolog, biskup Walter Kasper. Za českou stranu pronesl úvodní řeč Miloslav kardinál Vlk a hlavní relátor setkání dr. František Holeček OM.

Vystoupení vědců i duchovních na sympoziu se tematicky dotýkala jak Husovy nauky včetně jeho tehdy kontroverzního pojetí církve, tak průběhu procesu až po zkoumání duchovního kontextu jeho doby a situace v církvi, i Husova "druhého života", jeho památky v církvích a v národě, a také budoucnosti jednoty křesťanů.

Během více než půlhodinového přijetí účastníků mezinárodního "husovského" sympozia se papež pozdravil nejen s českými katolickými biskupy, ale byli mu představeni i patriarcha Církve československé husitské Josef Špak, předseda Ekumenické rady církví a synodní senior česko-bratrských evangelíků Pavel Smetana, pravoslavný biskup Simeon, místopředseda Senátu Petr Pithart, historici, teologové, filozofové a řada dalších osobností.

Plzeňský biskup František Radkovský ocenil, že se na papežské Lateránské univerzitě setkali společně s vědci bez vyznání příslušníci obou hlavních českých duchovních proudů, ve snaze dobrat se o středověkém kazateli a reformátorovi pravdy bez konfesních předsudků. Postup mezicírkevní husovské komise, jejíž šestiletá práce vyvrcholila římským sympoziem, by podle něj měl být příkladem k diskusi o dalších problematických událostech českých dějin, které jsou dosud příčinami tradičních rozdělení. Na podobném základě již pracuje komise zabývající se tematikou protireformace. O tom, že obě strany - katolická i evangelická - "vylezly konečně ze zákopů", jak to formuloval břevnovský převor Prokop Siostrzonek, svědčil referát evangelického historika Jiřího Kejře, který dovedl, že Hus nebyl obětí justičního omylu. Jan Hus byl sice podle něj přesvědčen, že se řídí Božími zákony, ale provinil se proti platnému právu a především - jakožto profesor univerzity, nepochopil, že nejde před kostnický koncil na učenou disputaci, ale k soudu.

Jednotlivé příspěvky byly předneseny a diskutovány v atmosféře nezvyklé vzájemné tolerance. "Přenést poznatky a závěry ze sympozia do celé české společnosti však nebude nijak snadné," konstatoval biskup Radkovský.

Patriarcha Církve československé husitské Josef Špak po audienci ocenil, že byl přijat papežem ne jako služebník, ale jako partner. Odborníci z řad nevěřících zase zhodnotili práci přípravné ekumenické komise, díky níž vznikla a vzniká řada významných historických studií o Husovi a dobovém pozadí jeho případu a byla provedena revize veškerého pramenného materiálu k tématu.